

הקרנות של אמונה

כבר יותר משנה שהוא עובר הקרנות
וטיפולים קשים, מתייסר בייסורים
שקשה לעמוד בהם | **אבל דווקא מתוך
האופל החליט האבוק ר' חיים יצחק
לבקוביץ לצאת לשליחות של הפצת
אמונה ושמחה בין יהודים** | הוא מוסר
שיעורים טלפוניים, מסתובב במחלקה
האונקולוגית ומוציא חיוכים, וכל הזמן
**הזה לא מפסיק להתמודד בעצמו |
ישראל א' גרובייס ישב איתו לשיחה
שאתם חייבים לקרוא עד הסוף**

ישראל א' גרובייס

צילום: אלחנן קוטלר ופלאש 90

אני רואה אותו במטושטש.
ככה זה כשהעיניים
רטובות.
תואר פניו מאיה, אבל הוא
שרוע על הכורסה הקטנה
באפיסת כוחות. כל תנועת יד קלה, כל
לקיחת כוס לשתייה, דורשת ממנו מאמץ
מיוחד. כבר יותר משנה שהוא ככה. שנה
שהגוף הצעיר שלו מנהל מלחמת חורמה.
ביאוש, בפחד ובשאלות הקשות שמנסות
לבלבל אותו.
אבל הכי נוראה, אי טאטע כמה שזה
נורא, מלחמת ההתשה עם הכאבים.
הייסורים. ריבונו של עולם, איך אפשר
לראות אדם כל כך צעיר מתייסר ולא
לשאוג?
אבל הוא לרגע לא מוכן לוותר. שתיים
שלמות הוא ידבר ברצף, אני אשתוק
ואנסה לרשום. יהיו לא מעט רגעים שרק
הדמעות יאותנו לי שבעצם המוח לא
מסוגל לקלוט את כל מה שמתחולל פה.
את שיער הראש המחלה הארורה כבר
הצליחה לקחת לו, אבל לא את העוצמה
הפנימית, את הכריזמה המתפרצת, ודאי

שלא את האמונה היוקדת.
איך אתה מרגיש? אני שואל. והוא, משיב
בחיוך של חתן: "ברוך השם יש קצת
ייסורים".
"קצת".

על השולחן ניצב בקבוקון קטן. שורה של
אותיות קטנות בלטינית מספרת שמדובר
בתרופה, יקרה מאוד וחזקה מאוד-מאוד.
לגימה מהתרופה הזו תסייע לו להשקיט
קצת את הייסורים לכמה שעות. הצרה
היא שהתרופה הזו מרה להחריד. רגע
אחרי שבולעים אותה, חייבים להכניס
לפה משהו מתוק, שיאזן איכשהו את
המרירות.

אבל לאיש הצעיר שמולי יש תרופות
אחרות לגמרי.

ליד הבקבוקון הקטן יש לו ערמת ספרים
קדושים. חבריו מספרים שהוא בקיא בהם
בצורה מעוררת השתאות. לאורך השיחה
הוא יצטט שורות שלמות בעל פה. אבל
רגע לפני שהוא טועם מהתרופה המרה,
הוא מתחזק. הוא מבקש שנעצור לרגע.
"אני צריך לטפל פה במשהו", הוא אומר
בהומור.

הוא לא מאמין בתרופה. הוא מאמין במי
שהביא לו אותה. עכשיו עיניו מתרוממות
כלפי מעלה והם מדברים. "ריבונו של
עולם", הוא מבקש במילים פשוטות
וישירות, "שיהיה עסק זה לי לרפואה,
כי רופא חינם אתה". הוא מצליח בקושי
להכניס משהו מתוק אל תוך הפה, לברך
ל"מלך העולם, שהכוויל נהיה בדברו".
כן, הכל כולל הכל. גם ה'מתנה' המחרידה
שהוא נתן לו לפני שנה.

'מתנה', ככה הוא קורא למחלה הזו שאין
לנקוב בשמה.

הוא לוגם מהתרופה. אפילו ממרחק
אפשר להרגיש שהיא מרה, אבל ליהודי
הצעיר יש דרך להמתיק אותה. הוא פותח
בשארית כוחותיו ספרון 'ליקוטי מוהר"ן',
של הסבא והרבי והרופא שלו.

מערכת העיכול שלו בקושי מצליחה
להתמודד עם התרופה האלימה שנשפכה
לתוכה. הוא חייב רגע הפסקה ולכן הוא
מגיש לי את הספר, מצביע על קטע
ומבקש ממני לקרוא בקול. הרבה ספרים
חסידיים למדתי בחיי, אף פעם לא
הרגשתי ככה כל מילה, הישר אל תוך

"יש לי שליחות חדשה בחיים - לגרום שמחה ליהודים". הרב חיים יצחק לבקוביץ

"אם היית שואל
אותי לפני שנתיים,
לא חלמתי שזו
השנה הזו". ביום
חתונתו

הלב.
"יש שני מיני המתקת היסורים", אומר
הרבי שלו. "המתקה אחת קודם ביאת
הייסורין עליו, להמתיק הדין שלא יבוא
עליו.

"המתקה שנייה", אוי געוואלד, "להגביהם
ולקבלם בשמחה כדי שלא יצאו לריק. וזה
אם שואל בעצה להצדיק – ואף על פי כן
באו עליו הייסורים, ידע שמהשם יתברך
הם הייסורים, ויקבלם ויגביהם למעלה...
את השורות הבאות אני שומע יחד איתי
מכיוון הכורסה. יהודי צעיר, ששרוי
במצב כל כך מדכדך, לוחש מילים בלתי
נתפסות:

"ועיקר הגבהת הייסורים – לקבלם ברוב
שמחה. וזהו המתקתם. כי הייסורים הם
טובה גדולה ומתוקים מאוד אחר אשר
כבר עברו ובאו עליו, כי השם יתברך
מצמצם שכנינו בתוך הייסורים; כי השם
יתברך אוהב כל נפש ונפש משראל,
באהבה רבה ובאהבה עזה".

אתם שומעים שם, בפמליה של מעלה!?!
השנה היא תשפ"ד. למניינם, העולם
כולו מכוסה בחושך אמוני. וכאן, ביחידה
קטנה בבית שמש, ילד יהודי לוחם במלאך
המוות ומנצח. "כי היסורים", הוא אומר
לו, "הם טובה גדולה ומתוקים מאוד".

■
זהו לא ראיון עיתונאי רגיל. למעשה זו
תפילה ארוכה.

כבר לפני תקופה סיפר לי ידידי ועמיתי ר'
אהרן קליגר על התופעה הזו שמסעירה
קהילות שלמות. "אתה חייב לבוא איתנו",
הודיע לי קליגר באותו בוקר. ה'תופעה'
המדוברת, היא אברך צעיר, שהפך למטאור
מסעיר של אמונה והתחזקות.

קוראים לו הרב חיים יצחק בן חנה רבקה
לבקוביץ. במונחים ביולוגיים הוא כמעט
ילד. במונחים רפואיים – המצב שלו
מורכב. אבל הוא עצמו חי ופועל מעבר
לכל מונח. "אתה שומע את ה'דיבורים'
שלו, וממלא מצברי אמונה לחיים
שלמים", טען ר' אהרן.

האמת שהייתי ספקן. עד שהדלת נפתחת,
ואנחנו זוכים לשבת מולו.

אם ישאלו אתכם על העם היהודי,
על זרע אברהם יצחק ויעקב, תספרו
שכן, גם בדורנו, הדור שכולם סופדים
לו בייאוש ובאכזבה, מתהלכות נשמות
ענקיות שזועקות אמונה ואהבת השם
עמוקה. נשמות שחיות בינינו, אך מרחפות
בעולמות אחרים לגמרי. עולמות גבוהים,
טמירים וקדושים.

**אבל הכל היה שווה. ברגע
שהנכד נעמד על מצבת
האבן הדוממת, סכר
הנפש נפתח. מעיינות
של דמעות שטפו ורחצו
פחדים וחרדות, מצוקות
ומחשבות של חצי שנה
שלמה. הכל נשטף ונטהר**

**אתם שומעים שם,
בפמליה של מעלה?
השנה היא תשפ"ד. 2024
למניינים. העולם כולו
מכוסה בחושך אמוני.
וכאן, ביחידה קטנה בבית
שמש, ילד יהודי לוחם
במלאך המוות ומנצח!**

החולים, רק שם מתחילים לעכל. הפחד, הכאב, ובעיקר ההבנה האדירה שהכל משתנה, מתקזים לנחלי דמעות. אבל הקדוש ברוך הוא מקדים רפואה למכה. במקרה שלו הוא הקדים רופא.

סבא מגיע לעזרה

הוא נולד למשפחה גוראית חשובה מירושלים. הילדות והבחורות עברו עליו מתוך התעלות גדולה. השילוב הזה של כישרון והתמדה עם חן נדיר העלו אותו על מסלול ההצלחה. והיה עוד נתון משפחתי. "תמיד ידעתי שאני נין ונכד של הרה"ק רבי נחמן מברסלב ז"ע". אלא שהידע הזה לא היה מאוד שימושי. "התייחסתי לזה כ'זכות אבות' ובכל מפגש עם חסידי ברסלב הייתי גם מתפאר בזה". איך מגיע צאצא של מוהר"ן מברסלב לגור? כאן יש סיפור משפחתי מפורסם. שבועיים לפני פרוץ מלחמת העולם השנייה, עלה ארצה מפולין החסיד ר' נתן ברסקי זצ"ל עם תשעת ילדיו. אלו היו ימים אחרים. חסידות ברסלב בארץ, עוד לא הייתה מספיק מפותחת. ר' נתן, שביקש להעניק לילדיו חינוך חסידי, שלח אותם להתחנך במוסדות גור. ר' נתן ובניו זכו להערכה רבה מהאדמו"רים מרנן ה'אמרי אמת' וה'בית ישראל' ז"ע. זו

"יש רק עצה אחת
להתמודד עם
קושי, אמונה".
בשיחה למשפחה

חשוב עם זוגתו שתח" - כשהוא בשיא העלייה. הוא גם בורך בתכונות מנהיגות וכריזמה שהופכות אותו ל'ראש חבורות' צעיר, פתאום החלו כאבים בגב. בשלב זה הוא עוצר. חריפות הפולנית מבצבצת בחוש הומור: "אני מקווה מאוד שאף אחד מהקוראים לא יתחיל לדמיין דברים", הוא אומר. "חס ושלום, לכל היהודים יהיה טוב ובריאות". אבל הכאב שלו היה חריף. נלוותה לו חולשה איומה. הוא ירד במשקל. ומה שהיה קשה מכל, שאף רופא לא הצליח להבין מה בעצם יש לו. הוא עבר סריקות ובדיקות. הציעו לו ויטמינים וטיפולים. ובכל הזמן הזה הגוף הולך ודועך. ואז הגיעה הבשורה ששינתה את חייו. "לטוב כמובן", הוא אומר ואתה נלפת בצמרמורת. הרופא מכניס את המשפחה, סוגר את הווילון, ומטיח את הממצאים. "עכשיו אני רוצה לומר לך עובדה מדעית", הוא אומר. "לא רעיון מופשט שקראתי בספרים, אלא עובדה פשוטה שאני רואה בעיניים: כאשר משמיים נותנים צרה, נותנים לך גם כוחות עוצמתיים להתמודד איתה". באותה שנייה שבה הוא שומע את גור הדין, הוא לוקח פיקוד. "אני מבקש שנשמור על יישוב הדעת", הוא אומר. לבקשתו המשפחה כולה יורדת לחצר בית

בשורה מאחורי הווילון

מספיק מבט אחד בפניו להבין שמדובר בפרח מיוחד שנמצא בשיא תפארתו. הוא אברך טרי, כמעט ב'שנה ראשונה' לנישואיו. הכל טרי ונוצץ בחייו. החליפות חדשות, הבגדים בגדי חתן. הכל רענן ופורח. ואז, דווקא אז, נגזרה הגזרה. "תקשיב", הוא אומר צלול וחד כתער. "המשימה שלנו היא לשמח יהודים. לא להעציב ודאי שלא להפחיד". הוא מבין בדיוק מה המשמעות של הריאיון הזה. כל אלו שסביבו מעדיפים לברוח בזמנים כאלו מכל שמץ של פרסום ודיבורים של אנשים. אבל הוא משוכנע אחרת. "קיבלתי משמיים שליחות. דווקא עכשיו, במצב שלי, אנשים מקשיבים לי. אני חייב לחזק אותם. אז שידברו". אין בו שום בושה. חשבונות של 'מה יאמר' ו'מה ירחמו' לא באמת מדברים אליו. ככל שזה היה תלוי בו, סביר להניח שהוא לא היה טורח לחבוש את הפאה לראשו, שתסתיר את פגעי ההקרנות. אבל "אני רואה שאנשים מפחדים ונכנסים ללחץ. לכן אני חושב את הפאה. אסור להעציב יהודים". הסיפור שלו טרי וכואב. תקופה קצרה אחרי החתונה - בשידוך

"אחד השיעורים הכי נוקבים, היה כאשר אחי הקטן, המוז'יניק, נפטר בגיל שנתיים ממוות עריסה רח"ל. כבר אז ראיתי איך הוריי הפכו טרגדיה למשאב עצום של אמונה וחזק"ק"

להשתמש באמונה. זכיתי להניח לו תפילין ולחזק אותו, לפני שהוא עזב את העולם. "במקומות שבהם אני מסתובב", הוא מצליף, "אתה מבין שאמונה היא מבחן לא פשוט. לא מספיק שיש לך כובע וחליפה ואתה נקרא 'חרדי'. אתה צריך לבוא עם מטען רציני מאוד של אמונה. אמונה היא כמו בניין. ככל שאתה מעמיק ומעמיד יסודות, כך הבניין שורד גם תנאים קשים ומסוכנים.

"אני אומנם אדם צעיר, אבל תרשה לי לתת לך עצה שקיבלתי מסבא שלי. עצה שפשוט בונה לך את האמונה כמו בטון. הסבא והרבי הקדוש שלי, לימד אותי שכדי להאמין בקב"ה צריך ליצור איתו קשר נפשי עמוק. וכדי ליצור קשר נפשי, צריך פשוט לדבר. זה לא בא ביום אחד. אתה צריך להקדיש לזה כל יום זמן. לשבת, ולדבר, לשפוך את הלב שלך. להתבודד.

"תגיד", הוא שואל רטורית, "בן כמה אתה?! אתה לא חושב שהגיע הזמן שתיפגש עם הקב"ה ותתחיל לדבר איתו?! "אנשים מסתובבים בעולם באשליה. נדמה להם שהם מסתדרים לבד. הם עושים תוכניות עסקיות. הם מסדרים לעצמם את החיים. אבל אני מסתובב היום במחלקות שבהן כל מי שמסתובב יודע בבהירות: אין שום תוכניות. אין לך מושג איפה תהיה עוד שבועיים. אתה תלוי בידיו של הקב"ה".

ואתה לא פחד?

"לא אשקף יש המון רגעים של פחד אימים. אבל האמת שכל אדם אמור להסתובב בעולם עם הפחד הזה. הרי

כוח להוריי ולאשתי. תן להן תעצומות נפש להתמודד עם התקופה הזו. אבא, תן להן כוח".

ומה איתך? אני שואל כמעט בזעקה. "כמובן שביקשתי גם על עצמי. אבל אתה יודע, גברים זה אחרת. לנו הקב"ה נתן כוחות יותר שכלתניים".

אבל איך? איך אתה לא נשבר? "אגיד לך ת'אמת", הוא אומר, ומבט בפניו מגלה שאכן מדובר באמת פנימית יוקדת. "יש רק דבר אחד בעולם שמחזיק אותי: אמונה".

את האמונה היוקדת הזו, גם במצבים הכי קשים – הוא ינק בבית הוריו החשובים שיחיו. "אחד השיעורים הכי נוקבים, היה לפני כמה שנים, כאשר באחד הימים אירעה טרגדיה בביתנו. אחי הקטן, המוז'יניק, נפטר בגיל שנתיים ממוות עריסה רח"ל. אני הייתי אז בחור בר מצווה צעיר. אבל כבר אז ראיתי איך אפשר להפוך טרגדיה למשאב עצום של אמונה וחזק"ק. אמי שתחי' פרסמה את הספר 'במיוחד בשבילך', שהפך לרב מכר בעברית ובאנגלית והאיר לבבות של אלפים רבים באמונה ושמחה".

אבל את השיעור העיקרי, הוא רכש בתקופה הקשה. "בשנה האחרונה אני מסתובב במחלקה האונקולוגית. אני פוגש הרבה חולים. ואני יכול לומר בוודאות: יהודי שיש לו אמונה מוצקה הוא יהודי שיכול להתמודד עם כל סבל וכל אתגר. פגשתי שם יהודי צעיר, ספורטאי מפורסם. אדם עם עוצמה וכות. אבל כל זה לא עומד בשעות הפחד והעצבות. פתאום הוא נקלע למצב שחייבים

אפוא הסיבה שהיום יש בחצר גור יותר מאלף צאצאים של מוהר"ן.

אלא שבהשגחה פרטית מיוחדת, החל תהליך מעניין. "באחד הימים", הוא מספר, "מצאתי בבית את ספר 'עצות המבוארות' של הסבא-רבה שלי, גדול משפיעי ברסלב באומן ופולין – רבי שמשון ברסקי זצ"ל. התחלתי לקרוא את דבריו של סבא, הכיסופים וההשתוקקות ההלהיבו את נשמת. אחזתיו ולא ארפנו".

באותו פרק, העולם כולו נכנס לסערה. הייתה זו תקופת הקורונה. אפשר שנפשו הרגישה שמשוהו מסעיר עומד לבוא. "התחלתי לפתוח את הספרים של רבי נחמן, וזהו, נפשי פשוט התלהטה בלהט התורה הזו. אור האמונה היוקדת של סבא החל להבעיר את נשמת".

זמן מועט לאחר מכן, פגש את המשפיע הברסלבאי הנודע הגה"צ רבי ישראל מאיר ברנר, והנפש נכרכה בנפש. האברך הצעיר הפך למקורבו ומעתיק שמעותיו.

ומכאן קצרה הייתה הדרך אל הציון הקדוש באומן.

שנתיים אחרי שהוא מצא לעצמו רופא לנפש, הוא עומד בחצר בית החולים. על ראשו הצעיר הוטחה פצצה. "אני מודה שמעולם לא חשבתי על המחלה הזו", הוא אומר. "פתאום, בבת אחת, הבנתי שהיא כבר אוכלת בגופי".

ושם, בחצר בית החולים, הוא השתמש בעצת קסם שהוא קיבל מסבא שלו: להרים עיניים ופשוט להתחיל לדבר עם אבא, בשפה שרגילים לדבר. "אמרתי לו: 'אבא, אני לא מבין מה בדיק הולך כאן. אבל אני מתחנן אליך, דבר ראשון שתיתן

יש מי שמכונן את הצעדים שלנו בעולם. בדרך לחופה

"אנשים מסתובבים בעולם באשליה. עושים תוכניות עסקיות. מסדרים לעצמם את החיים. אני מסתובב היום במחלקות שבהן כולם יודעים: אין שום תוכניות"

כואב לך. את גיבורה. עמדת שם וידעתי שהילדה צודקת. זה כואב ועוד איך כואב. לנו בני אדם מאוד קשה להתמודד עם כאב.

"אמונה לא סותרת את הכאב. להפך, רק אנחנו, המאמינים, יכולים לכאוב ולהתמודד. אנחנו יודעים בבירור שיש סיבה לכאב הזה, שיש לו משמעות עצומה".

ה'יענע מחלה' האמיתית

השיחה נעצרת. עוד לגימה של מים. עוד פעם עיניים שמורמות לאבא. עוד שיחה חטופה בתחינה שיתאפשר להמשיך את השיחה הזו.

לפתע הוא נועץ שוב את המבט ואומר: "אני חייב להגיד לכם, שבכל מקום שאני הולך, ולא רק במחלקה האונקולוגית, אני פוגש אנשים שחולים ב'יענע מחלה'. במחלה הארורה ההיא. ולא, אני לא מתכוון למחלה שאתם חושבים, אלא למחלה הרבה יותר מסוכנת. מחלה שקשה מאוד להחלים ממנה.

"מחלת העצבות.

"אם נראה לכם שרק אנשים חולים ומיוסרים סובלים ממנה, יש לי בשבילכם הפתעה: רוב בני האדם סובלים ממנה. רובם עצובים בגלל שטויות. לזה לא הולך בפרנסה, לזה קצת קשה בשידוכים. ופתאום נתקפים במחלה הזו.

"מספרים על הצדיק הירושלמי רבי אריה לוינ' צ"ל שהיה מסתובב בבית חולים, מסתכל על אנשים ופוסק: 'הוא יחיה'. כששאלו אותו מאיפה הוא יודע, הוא היה

אז מה עושים? ובכן, מאמינים. "כמובן שבשיחות שלי עם אבא דיברתי איתו על זה. סיפרתי לו שזה מצער אותי".

לניסיון הזה הוא כבר בא מוכן. בתוך ימים ספורים זה קרה. "החזקתי את הפאות שלי ביד, הרמתי אותן ואמרתי: 'אבא יקה, תודה לך שרק השיער נשר. מה הייתי עושה עם האמונה והשמחה היו נושרים לי? תודה, אבא'.

"בבוקר שלמחרת הגעתי לכולל עם בקבוק יין ועוגה. הושבתי את כולם וביקשתי שנאחל 'לחיים' לרגל שמחת החלאקה. ילדים עדיין אין לי, אבל הנה, הקב"ה רוצה שאגלח את הראש. אז בואו נעשה 'לחיים' ונודה לו".

והלל, אם אבן הוא, מתפוצץ.

אי אפשר שלא להשוות לאותו סיפור מפורסם שמובא בספר 'חובת הלבבות' על "אחד מן החסידים שהיה קם בלילה ואומר: 'אלק, הרעבתי ועירם עזבתי ובמחשפי הלילה הושבתי, ועזך וגדלך הוריתי, אם תשרפני באש לא אוסיף כי אם אהבה אותך ושמחה בך'".

אתה לא חושב שמדובר ב'הדחקה'? אני מעז לשאול.

ר' חיים יצחק תוקע בי מבט פולני שמבהיר לי שהוא מפוכח וחד, מאוד. הרבה אנשים מתבלבלים בין אמונה להדחקה. הוא לא אחד מהם.

"לפני שבוע", הוא מספר חוויות מהמחלקה ההיא, "ראיתי ילדה קטנה מתייסרת. היא עברה טיפול נוראי והיא זעקה: 'אבא, זה כואב לי!' ראיתי שם את האבא. אני לא יכול אפילו לדון אותו, אבל הוא עונה לה בקול הכי מתוק: 'לא, זה לא

ברור לך שבסוף שנינו הולכים לסיים את תפקידנו בעולם. לך ולכל האנשים הבריאים קצת יותר קל להדחיק את זה. זאת אשליה. כל אדם שחושב על זה ברצינות, יכול להיתקף בפחד.

"הנחמה היחידה שיכולה להציל אותנו מהפחד הזה היא הקב"ה. אם אנחנו באמת מאמינים בו, ברור לנו שהוא יודע הכי טוב מה טוב לנו. הוא אוהב אותנו. והוא יעשה לנו את הכי טוב. רק מי שדבוק בו יכול להתמודד עם המוות. כי רק מי שדבוק בו יכול באמת לחיות".

אבל יש גם רצון לחיות חיים רגילים.

"ברור שכן. תירגעו, בעזרת השם ננצח את המחלה הזו. אתם עוד תחזרו לפה לראיון הודאה נוסף בעזרת השם. אנחנו עוד נצחק על כל זה ונשמור את הפאה למזכרת".

אמן, כן יעשה השם.

חלאקה של אבות

באחד מאותם ימים הוא יושב מול הרופאה שמתחילה להכין אותו לבאות. "אדון לבקוביץ", היא אומרת בהססנות, "בימים הקרובים כנראה שתתחיל לאבד את השיער שלך". לא בשורה פשוטה לאברך ששתי פאות ארוכות הפכו לסימן ההיכר שלו.

"ברגעים הראשונים נתקפתי בבהלה. עוד מעט אני הולך להיראות כמו פרסומת של 'עזר מציון'. פרצוף של קידוש לבנה. כל מקום שאלך כולם יסתכלו. ריבונו של עולם, איך יהיה לי כוח להתמודד עם זה?!"

כך נפרצה הדרך
לפני החופה,
עם מזון ורוב
המשפיע הגדול
רבי ישראל
מאיר ברטר

"לא אשקר. יש המון רגעים של פחד אימים. אבל האמת שכל אדם אמור להסתובב בעולם עם הפחד הזה. הרי ברור לך שבסוף שנינו הולכים לסיים את תפקידנו בעולם"

לנצל כל רגע כדי לחיות. לעשות חיים. הרי מה כל הסיפור שלנו כאן בעולם? לחיות, לתפוס רגעים טובים ובעיקר לעשות את השליחות".
ואתה לא חושש שהשליחות הזאת עלולה חס ושלום להסתיים?
 "שליחות", הוא אומר בחדות מחשבה, "תלויה במשלח. אנחנו לא בוחרים איזו שליחות נעשה כאן. בתקופה הקצרה שאחרי נישואי הייתי בטוח שיש לי שליחות מסוימת. ללמוד, לקום חצות, להתבודד ולהתפלל.
 "והנה, מאחורי וילון סגור בבית חולים נודע לי שהקב"ה בחר בי לשליחות אחרת לגמרי. הוא בחר בי להעביר מסרים של אמונה וביטחון. של שמחה ורוממות. אז עכשיו זו המשימה. אין שום עניין לעשות חשבונות אחרים.
 "וכמובן, יש קשיים, יש התמודדויות. לעיתים יש רגעים שאני נתקף באימה. האם ייתכן שחס ושלום אעזוב את העולם בלי שאזכה לילדים? אני כמובן בטוח ומקווה שזה לא יקרה. אבל שום דבר לא מאיים עליי. כי ילדים, כותב רבנו מוהר"ן, הם הצאצאים הרוחניים. בשנה האחרונה אני זוכה להביא עוד ועוד 'ילדים' רוחניים להכיר ולאהוב את הקב"ה".
 הוא עוצר לרגע. משתתק. בסוף הוא יורה, ישירות.
 "אם אתה, או כל אדם שקורא את הדברים הללו, רוצה לעשות משהו לרפואתי – אני ממש מפציר בך לקבל על עצמך לפחות חמש דקות ביום להתבודד ולדבר עם הקב"ה. זה הדבר שיעזור לי.

בעקבות סבא.
 רבי נתן ברסקי
 מגדולי חסידי
 ברסלב בפולין
 עם מרן הי"ד
 מנחם' מגור ז"ע

לזכור ששמו של הקב"ה הוא 'טוב' – כמו שאנו אומרים בתפילה 'הטוב שמך' והוא גם 'המרחם' בה"א הידיעה, כלומר שאין רחמן יותר גדול ממנו וכל הרחמים הם מאיתו יתברך. כאשר האדם מצליח להיכנס לתחושת הרחמים העצומים של השם יתברך, יש בזה הקלה מיידית על הייסורים.
 "לעומת זאת, כאשר אדם חושב ומוטרד מהקשיים שעדיין לא כאן, מהפחדים של העתיד, המצב הרבה יותר קשה. כך למשל, מייד לאחר שנודע לי על המחלה, יכולתי לחשוב על העתיד, על הרגע שבו לא יהיו לי פאות. אבל המשימה היא לבחור להתמקד ברגע הזה – תודה לך ריבונו של עולם שעדיין יש לי פאות. ככה אפשר לשרוד ביתר קלות.
 "זו לא הדחקה. כאשר יהודי מאמין חושב על זה, הוא קולט שבעצם אין לו שום מושג מה יהיה. אם היית עוצר אותי לפני שנתיים ושואל אותי: 'מה יהיה איתך?' כנראה שלא הייתי חושב שאהיה חולה ואחשוש לחיי הפסוק אומר: 'תמים תהיה עם השם אלוהיך'. חז"ל מסבירים 'שלא תחקור אחר העתידות'. אני מסתכל על הכאן והעכשיו, ומתאמץ לעשות חיים".
'לעשות חיים'...
 "אל תצחק. אני עושה חיים ומשתדל ליהנות מכל רגע. אני זוכר שהגעתי עם אשתי שתחי' לבית החולים. היו שם מיטות. היה מיזוג והביאו לנו אוכל רב. פתאום הבנתי שאפשר לשנות גישה. 'תראי, אמרתי לה, 'אנחנו עושים שבת ב'צימ' בבית מלון. פשוט חופש'.
 "זו לא תמימות. להפך, זו החלטה עמוקה

מסביר: 'האדם הזה לא איבד תקווה. יש לו כוחות לנצח'.
 "למחלה גופנית יש שני חלקים. יש המחלה הפיזית. אותם תאים מסוכנים. זה מאוד מסוכן, אבל עם החלק הזה עוד אפשר לחיות. מה שהורג את האדם הוא המרכיב העיקרי של המחלה. הדיכאון, הייאוש. הרגע שבו מרימים ידיים ואומרים: זהו. אין לי תקווה".
איך? איך אפשר להתמודד עם כאלו בשורות בלי להיכנס לדיכאון?
 "אל"ף", הוא אומר, "זה מאוד לא פשוט. זו מלחמה, וצריך להתאמץ. להתחזק. אפשר להתפלל על זה. אני דואג לדבר על זה עם אבא שבשמיים. זה באמת לא פשוט, אבל בדיוק בשביל זה אנחנו יהודים.
 "אספר לך שתקופה קצרה אחרי שנודעה מחלת, זכיתי להיכנס אל כ"ק מרן האדמו"ר מגור שליט"א. זו הייתה הבקשה שלי. 'שאזכה להיות בשמחה', זו בהחלט בקשה גדולה".
ובכל זאת, איך מסתכלים על העתיד?
אין חששות?
 "בטח שיש. זה המאמץ להתמודד עם החששות. אבל אגיד לך מהלך מיוחד שעמדתי עליו מייד בתחילת הדרך. הסבא שלי ב'ליקוטי מוהר"ן' כותב שאדם צריך לחיות עם הרגע הנוכחי. רוב הפחדים והחרדות שלנו מגיעים מהעתיד. בעצם, האדם יכול לשרוד כל כאב רגעי. הצרה שלנו שאנחנו כל הזמן מחשבנים 'מה יהיה?' וכאן מתחילים להסתחרר ולחשוב מחשבות של פחד וכאב.
 "ולכן גם בשעה של יסורים קשים, אדם יכול לבדוד את הרגע ולהתמודד רק איתו.

"קיבלתי החלטה עמוקה, לנצל כל רגע כדי לחיות. לעשות חיים. הרי מה כל הסיפור שלנו כאן בעולם? לחיות, לתפוס רגעים טובים ובעיקר לעשות את השליחות"

ויותר מזה: זה הדבר שיעזור לך ולכל אדם שיישם את זה. זה יבנה לך קשר עמוק עם הקב"ה.
"תאמין לי", הוא אומר לבסוף, "אדם שאין לו קשר עם הקב"ה, הוא לא באמת חי. ואדם שיש לו – לעולם לא יכול למות. הוא קשור לחיים".

כך נפרצה הדרך

הטיפולים המסוימים נותנים בו את אותותיהם. המלחמה ניטשת. בשלב מסוים הוא חש שהוא חייב עוד הקרנה אחת – עוצמתית. "כל הרופאים דואגים לך לגוף, אבל במצב שלי משהו חייב לדאוג לך לנשמה".
זה השלב שבו הוא מחליט לעשות את הבלתי יאמן: לצאת אל הרבי שלו, אל הציון שבעיר אומן באוקראינה. הפרוצדורה מאוד לא פשוטה. אוקראינה נתונה במלחמה קשה. הדרך אל הציון כוללת טיסה ואז נסיעה של שמונה שעות בדרכים משובשות. לא בשביל אברך שכל תנועת יד סוחטת את כל כוחותיו. אבל "מה לא עושים בשביל הנשמה", הוא זועק.

קל זה לא היה. אין הרבה חברות ביטוח שמסכימות לתת ערבות למצב שכזה. כולם מסביב מתייאשים. "חלק מהם אפילו משחררים אנחת רוחה כשהם שומעים שהביטוח מעכב את התוכנית..." אבל הלוחם הצעיר נחוש.
את הימים הבאים הוא מקדיש לתפילות. כשהוא קם בחצות הלילה לתיקון, כשהוא עושה התבודדות, הוא מבקש רק דבר: שייתנו לו להגיע אל הצדיק.

**מסע במסירות
נפש.** ציון של
הסבא קדישא
מוהר"ן מברסלב
זי"ע באומן

נפש ונפש מישראל באהבה רבה ובאהבה עזה; כשבאו ייסורים על נפש ישראל אזי נפש שלו אינו ערבה לו, וכאילו נטלו הייסורים את נפשו, והשם יתברך מצמצם את עצמו בתוך הייסורים האלה. ונותן לו כוח לקבל הייסורים באהבה ובחיבה, כדי שיגיע לו לרוב טוב ולדבר גדול מתוק. "וכן יחשוב בדעתו כי הלא כל הייסורים שלי הם כלולים ותלויים בהבלי עולם וזמניהם, אשר לעת עתה הוא חסר מהם ואין זה חשוב כלום.

"אתה שומע מה הרבי שלי אומר?! אם חושב בשכל תכלית כל הדברים האלו – מה המה ומה תכליתם, ובפרט אשר יש בהייסורים ההם התגלות אלוקותו ושהשם יתברך מצמצם את עצמו בהם כנ"ל ובשביל אלוקותו מקבלם בשמחה ומגביה הייסורים, ממתיק הדין בבחינת רגלין. והוא כמו העלאת ריקודין. היינו על ידי שמקבלם בשמחה, אזי יבוא שמחה ליסורין שלו... ואז יגיע להתגלות אלוקותו".

"אתה מבין?! הוא מגביה את קולו וחוזר אל הסיפור שלו.

ההקרנה הזו לא הייתה פשוטה. בני הזוג לבקוביץ יצאו לדרך. שעות של טיסה. ואחריהם שמונה שעות של נסיעה. ובאמצע "נתקפתי בייסורים גדולים", הוא אומר, ואתה אפילו לא מנסה לדמיין על מה הוא מדבר.

אבל הכל היה שווה. ברגע שהנכד נעמד על מצבת האבן הדוממת, סכר הנפש נפתח. מעיינות של דמעות שטפו ורחצו פחדים וחרדות, מצוקות ומחשבות של חצי שנה שלמה. הכל נשטף ונטהר.

"אמרתי לו: 'הייליגע רבי, הייליגע זיידע,

וכאן הוא שוב פותח את הספר 'ליקוטי מוהר"ן'. בסופו יש הוספה חדשה בכתב יד. הוא כבר קרא אותה פעם אחת בקיצור. עכשיו הוא מבקש שנקרא אותה שוב, באריכות. כדי שנבין את מורכבות התמונה.

"ייסורים הם דבר מאוד לא נעים", הוא אומר. "אף אחד לא רוצה לכתחילה ייסורים. חז"ל אומרים שהאמוראים התחננו לקב"ה שישלם מהם את הייסורים – לא הן ולא שכן. גם אני מפציר באבא שבשמיים שלא יתן לי אותם. אבל הוא אבא שלי, הוא יודע הרבה יותר טוב ממני מה טוב ומה לא. והוא החליט שיהיו לי ייסורים, קשים מאוד.

"אך יש שני מיני המתקת היסורים, אומר סבא קדישא רבי נחמן מברסלב, המתקת אחת קודם ביאת הייסורין עליו, להמתיק הדין שלא יבוא עליו. והמתקת שנייה – להגביהם ולקבלם בשמחה כדי שלא יצאו לריק.

"וזה אם שואל בעצה להצדיק, ואף על פי כן באו עליו הייסורים – ידע שמהשם יתברך הם הייסורים ויקבלם ויגביהם למעלה. ואם אינו שואל בעצה להצדיק – אזי יוכל להיות מאותם שכתוב בהם: 'איוולת אדם תסלף דרכו ועל השם יזעף ליבו'. ועיקר הגבהת הייסורים לקבלם ברוב שמחה וזהו המתקתם.

"כי הייסורים הם טובה גדולה ומתוקים מאוד, אחר אשר כבר עברו ובאו עליו. כי השם יתברך מצמצם שכינו בתוך הייסורים".

לראשונה בכל השיחה הזו נראה לי שאני מזהה שכינה בקולו, כשהוא קורא את השורות הבאות: "כי השם יתברך אוהב כל

"לעיתים יש רגעים שאני נתקף באימה. האם ייתכן שחש ושלוש אעזוב את העולם בלי שאזכה לילדים? אני כמובן בטוח ומקווה שזה לא יקרה. אבל שום דבר לא מאיים עליי"

כבר מתחיל להיות קשה עבורו. רגע לפני הוא ממש נבהל. הרבי שלו דיבר כל כך הרבה על 'פרסום' של שקר, והמחשבה שדמותו ודבריו יופצו ברבבות אלפי עותקים מאתגרת אותו. מנגד יש שליחות. "אולי הדבר הזה ירבה אמונה ושמחה אפילו ליהודי אחד. זה כדאי". בסוף הוא מתחנן: "אני לא כתב, זה התפקיד שלך. תעשה לי טובה, אל תעשה ממני איזה 'בבא' או בעל מדרגה. תסביר שזה לא אני, אלא כוחות מיוחדים שנותנים משמעים עם הייסורים. לא אני כאן הסיפור. הסיפור הוא העצות של הרבי שלי; הסיפור הוא האמונה באבא של כולנו".

רגע לפני שאנחנו יוצאים, ר' חיים יצחק מנקש שנזכור את הכתובת. אנחנו עוד נשוב לכאן, אחרי שכל הסיפור הזה יסתיים, והמחלה תיעלם.

ועוד דבר הוא לוחש לנו בשארית כוחותיו: "תבקשו מיהודים שיקבעו שיחה עם אבא שלהם. זה מקרב את הגאולה. זה יעזור לי כמובן יעזור בעיקר לאלו שיעשו את זה".

עוד מעט תגיע שעת חצות לילה. רוח צפונית תנשב בחלונות. ובחדר קטן בבית שמש יקום אברך צעיר מהספה. במאמץ בלתי נתפס ייקח לידי הרועדות סידור. ישבח את הצער האישי שלו, יניח את ייסורי השאול ואת חרדת המוות, ויתחיל לקונן על צער השכינה.

וקודשא בריך הוא יאמר לפמליה דיליה: חזו חזו בני תביב, חיים יצחק בן חנה רבקה, ששוכח את הכל ומתעסק רק במחשבות עליו.

ובת קול מנהמת כיונה וזועקת: שובה השם עד מתי והינחם על הרעה לעבדך!

פשוט עובר בין המיטות ומנסה לפזר טללי אמונה. "תחשוב על זה. אני בעצם עושה את הפעולה של הרופאים. זה כל כך כואב שיש אנשים לידנו, שאין להם גישה לספרים ולחומרים האלו שפשוט יכולים להציל אותם".

ככל שזה תלוי בו הוא היה מכניס 'ליקוטי מוהר"ן' לסל התרופות.

אחת לשבוע הוא מתאמץ למסור שיעור בקו פנימי של חסידי ברסלב. "אני נמצא בתקופה שדבריי נשמעים, אני חייב לנצל אותה". ובאופן כללי, בכל פעם שרק יש לו הזדמנות הוא מקרין ומשפיע.

"בכלל", הוא מסביר, "אדם שיש לו אמונה, יכול לנצל את הייסורים כדי לקבל נקודת מבט טהורה יותר על העולם. אתה שואל איך אפשר להישאר בשמחה? אני כל הזמן מסתכל סביב ולא יכול שלא לרקוד על המחשבה שאני זכיתי להיות יהודי."

"אתה רואה וקולט שהגוף הוא דבר שברירי וחולף. קצת כאבים והגיבורים הכי גדולים לא מסוגלים לזוז. אבל לנו יש מטרה. גם כשאני שוכב כמו אבן, אני יכול להתפלל, להתחבר, לדבר עם אבא ולחשוב".

אם יש דבר שבכל זאת מכביד עליו הוא המחשבה שיהודים אחרים מוטרדים כדי לסייע לו. אבל גם כאן הוא מגייס נקודת מבט אופטימית.

"תראה מה שקורה בעולם מסביב. כולם מתנכלים ליהודים, אבל אין שום עם בעולם כמו העם שלנו. אני נמצא במקומות, אני קולט את העזרה והחסד. אני לא מדבר על המשפחה הקרובה שלי שפשוט מפקירה הכל כדי להקל עליי, אלא אפילו על יהודים רחוקים שמוסרים נפש ומבזבזים ממון כדי לעזור זה לזה. באופן אישי אני יכול להזכיר הרבה אנשים שעושים למעני, כמו גם ארגוני חסד שמחוללים גדולות ונוצרות עבורי. אה, אשרי העם שככה לו, אשרי העם שהשם אלוקי".

לדבר עם אבא

בעוד ימים אחדים יגיע חג השבועות. ככל שזה תלוי בו, החלום הגדול שלו הוא להיות שוב אצל הרופא, לנסוע לאומן ולקבל עוד מנה של אמונה ושמחה. הוא אפילו הזמין כרטיס. "אבל אני עכשיו במצב של 'גמול עלי אימו'. אינני יכול לתכנן כל כך הרבה זמן מראש."

"דבר אחד ברור לי. יש לי אבא טוב ואוהב. הוא כבר החליט בדיוק איפה אהיה בשבועות. הוא יודע איפה המקום הכי טוב לי. אני כל כך שמח שזה הוא שמחליט ולא אני".

אנחנו קמים ללכת. נראה שה'שיעור' הזה

אתה אמרת שאתה מרגיש צער של כל יהודי עוד יותר ממה שהוא מרגיש את הצער שלו עצמו. סבא יקר, הנכד שלך סובל ייסורים גדולים. אני מתחנן אליך שתיתן לנו כוח, לאשתך, להורי, לחמי ולחמותי, לכל משפחתנו. שלרגע לא נישבר, שנזקיק מעמד, בשמחה ובאמונה גדולה".

פאה בשדה תעופה

נו, אני שואל, היה כדאי? דרך כל כך ארוכה ואולי גם מסוכנת עד לאומן?

הוא בקושי מבין את השאלה. מאז אותה פעם הוא כבר נסע שוב. הוא כמובן היה שם בראש השנה. ויש לו מחשבות ותקוות גדולות לחזור שוב ושוב.

"תאמין לי", הוא שוב אומר, "אני מסתובב במקומות שאפשר לומר שהם 'שער השמיים'. אתה מגיע למחלקה וכל יום שומע על מישהו אחר שעבר לעולם שכולו טוב. במקומות שאני נמצא המחשבות על קנאה, תאוה וכבוד הרבה פחות מדברות לאנשים."

"במקומות הללו אתה מבין בהבנה ברורה שלא מספיק להיות. אתה יוצא מבית החולים ורואה אנשים מסתובבים בעולם, חסרי תכלית. מצבם, אם אפשר להתבטא, לא ממש שונה ממצבם הקיומי של בעלי חיים. אז נכון, הם נושמים ולא כואב להם. אבל לזה אפשר לקרוא חיים?"

בשדה התעופה בדרך חזרה הוא פגש יהודי מבוגר. תינוק שנשבה. לרגע אחד נפגשו המבטים שלהם, ור' חיים יצחק קורא לו: "צדיק!"

כשאתה מרגיש את מחוגי החיים נוקפים בזה אחר זה, כל המבט שלך נעשה יותר ממוקד. אין זמן לשטויות והגדרות. "יש תורה מפורסמת של הרבי", הוא אומר, "על הפסוק 'עוד מעט ואין רשע והתבוננת על מקומו ואיננו'. הסתכלתי על היהודי הזה וראיתי שיש לו נשמה. אז אמרתי לו 'צדיק'".

אותו אדם מאוד לא אהב את הקריאה הזו. "אני לא צדיק!" הוא הכריז ואף טרח להסביר שהוא לא מאמין ושואן לו שום קשר לדת. הוא אמר לי: "אתה ילד צעיר, אל תתיימר להבין אותי".

באותו רגע הסיר ר' חיים יצחק את הפאה מהראש. היהודי המבוגר נלפת באימה. "אמרתי לו: 'אתה מבין שבמצבי אין לי זמן מיותר לוויכוחים. בוא, תניח תפילין'".

וזה כמובן עבד. הוא קיבל החלטה נחושה, לבחור בחיים. זו לא רק בחירה אישית אלא בחירה סביבתית. הוא הפך למטה הפצה של אמונה ושמחה. במחלקה הרפואית כולם כבר מכירים אותו. כשיש לו כוח הוא